

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 223/2015-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 81/2012 zo 17. decembra 2013 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. apríla 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžf 81/2012 zo 17. decembra 2013, ktorou žiadal vydať tento nález:

„Právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]

- domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR,

- práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na inom orgáne zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR,

- na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy zakotvené v článku 46 ods. 2 Ústavy SR

bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf/81/2012 zo dňa 17. 12. 2013 a postupom, ktorý mu predchádzal, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf/81/2012 zo dňa 17. 12. 2013 a vracia vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

Ako vyplynulo z podanej sťažnosti a jej príloh, sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom konania vedeného pred Krajským súdom v Bratislave sp. zn. 1 S 96/2011, v ktorom sa proti Ministerstvu financií Slovenskej republiky (ďalej len žalovaný“) domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. MF/10117/2011-71 zo 7. marca 2011 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie žalovaného“) v spojení s rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) č. I/223/12626-126491/2010/992517-r z 13. decembra 2010. Žalovaný napadnutým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie daňového riaditeľstva č. I/223/12626-126491/2010/992517-r z 13. decembra 2010, ktorým bola zamietnutá žiadosť daňového subjektu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], o povolenie obnovy konania ukončeného právoplatným rozhodnutím daňového riaditeľstva č. I/223/3970-77380/2007/991545-r z 12. októbra 2007. Daňové riaditeľstvo týmto rozhodnutím zamietlo odvolanie daňového subjektu proti platobnému výmeru Daňového úradu Košice V (ďalej len „správca dane“) č. 709/230/36927/06/ZIM z 3. novembra 2006, ktorým bol daňovému

subjektu určený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2001 v sume 2 480,71 € (ďalej len „platobný výmer“).

Sťažovateľ svoj návrh na obnovu konania (doručený 27. mája 2010 daňovému riaditeľstvu) odôvodnil tým, že vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa uplatniť v pôvodnom konaní v zmysle § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“), pričom týmito novými skutočnosťami a dôkazmi je nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009. Z tohto nálezu totiž vyplýva, že zamestnanci správcu dane nemohli ani v právoplatne skončenom daňovom konaní napadnutom návrhom na povolenie jeho obnovy rozhodovať, pretože tomu bránilo ustanovenie § 24 ods. 4 zákona o správe daní a poplatkov, keďže riaditeľ správcu dane nerozhodol o námietke zaujatosti rozhodnutím podľa § 24 ods. 5 zákona o správe daní a poplatkov, v dôsledku čoho bola daň vyrubená nezákonne. Tieto skutočnosti a dôkazy existovali už v čase vydania platobného výmeru a sú takej kvality, že ak by boli rešpektované už v pôvodnom daňovom konaní, viedli by k zmene platobného výmeru, resp. jeho nevydaniu. Druhým dôvodom na obnovu konania podľa § 51 ods. 1 písm. b) zákona o správe daní a poplatkov je, že rozhodnutie v pôvodnom konaní bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, čo je zrejmé z toho, že daňové kontroly neboli vykonané v súlade so zákonom o správe daní a poplatkov, vykonali ich miestne nepríslušní zamestnanci Daňového úradu Prešov I len na základe neoprávneného poverenia vydaného riaditeľom správcu dane. Dodržanie subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu pôvodného daňového konania odôvodnil sťažovateľ tým, že nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 mu bol doručený 5. marca 2010, a dodržanie objektívnej lehoty poukazom na to, že pôvodné konanie bolo právoplatne skončené 2. novembra 2007.

Krajský súd rozsudkom č. k. 1 S 96/2011-96 z 13. septembra 2012 žalobe sťažovateľa vyhovel, rozhodnutie žalovaného č. MF/10117/2011-71 zo 7. marca 2011 v spojení s rozhodnutím daňového riaditeľstva č. I/223/12626-126491/2010/992517-r z 13. decembra

2010 zrušil, vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a zaviazal žalovaného na náhradu trov konania sťažovateľovi.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tým, že napadnuté rozhodnutie neobstojí, pretože, tak ako to uviedol sťažovateľ v žalobe, o ktorej krajský súd rozhodoval, dôvod pre povolenie obnovy konania (podľa § 51 ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov) je daný, pretože nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 je rozhodnutím, ktoré môže mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia vydaného v konaní, obnovy ktorého sa sťažoval domáhal. Ďalej krajský súd zdôraznil, že z tohto nálezu vyplýva nezákonnosť daňovej kontroly a právny názor ústavného súdu vyslovený v náleze ústavného súdu č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 *„treba rozhodne rešpektovať a pri posúdení návrhu žalobcu na obnovu konania je nutné považovať ho za právne relevantný“*.

Na odvolanie žalovaného najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Sžf 81/2012 zo 17. decembra 2013 rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu sťažovateľa zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Rozhodol tak v podstate s odôvodnením, že podľa ustanovenia § 51 zákona o správe daní a poplatkov nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 nemožno považovať za novú skutočnosť zakladajúcu zákonný dôvod obnovy konania, pretože dôvodom obnovy konania môže byť iba taká skutočnosť, ktorá existovala v čase vydania napadnutého rozhodnutia (rozhodnutie žalovaného č. I/223/3970-77380/2007/991545-r z 12. októbra 2007, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa proti platobnému výmeru správcu dane č. 709/230/36927/06/ZIM z 3. novembra 2006), a mohla mať (ako doteraz nepoužitá skutková okolnosť alebo dôkaz) priamy dopad a podstatný vplyv na rozhodnutie. Najvyšší súd poukázal i na to, že ústavný súd v iných rozhodnutiach (vo veciach sp. zn. I. ÚS 192/08, III. ÚS 386/08, II. ÚS 137/2010 či II. ÚS 159/2011) dospel k záveru, že ústavne akceptovateľným je naopak záver, podľa ktorého správca dane mohol podať návrh na delegáciu podľa § 4 zákona o správe daní a poplatkov.

Sťažnosť na porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 81/2012 zo 17. decembra 2013 sťažovateľ odôvodnil troma dôvodmi:

«Sťažovateľ je presvedčený, že... Najvyšší súd SR v napadnutom rozsudku... ustanovenie § 51 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v znení platnom v čase vydania rozhodnutia žalovaného... vyložil spôsobom krajne arbitrárnym, nezlučiteľným so základnými právami sťažovateľa zakotvenými v čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR. ... skutočnosť nastala pred právoplatnosťou rozhodnutia vydaného v konaní obnovy, ktorého sa sťažovateľ domáhal. Nezákonnosť kontroly totiž existovala v čase vykonávania tejto kontroly a až vedomosť o nej nadobudol sťažovateľ z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 118/08. Nezákonnosť uvedenej kontroly je zrejmá... z označeného nálezu ústavného súdu...

... je nepochybné, že v sťažovateľovej veci nezákonnosť daňovej kontroly bola skutočnosťou, ktorá nastala poverením zamestnancov miestne nepríslušného správcu dane výkonom daňovej kontroly u sťažovateľa bez toho, aby nato boli splnené zákonné podmienky.

Rovnako je nesporné, že sťažovateľ sa o tejto skutočnosti dozvedel po tom (5. 3. 2010), keď mu bol nález ústavného súdu doručený prostredníctvom jeho právnej zástupkyne. Za týchto okolností sťažovateľ nepovažuje za zrozumiteľný a v súlade s požiadavkou spravodlivého súdneho konania a s jeho právom domáhať svojho práva na preskúmanie zákonnosti organu verejnej správy, taký názor najvyššieho súdu, ktorý aplikujúc na uvedený skutkový stav ustanovenia § 51 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. dospel k záveru o nenaplnení zákonných podmienok na povolenie obnovy konania.

Rovnako názor najvyššieho súdu o tom, že predmetný nález ústavného súdu rieši porovnateľný právny prípad v inom konaní je v zásadnom rozpore so skutkovými okolnosťami veci. Nález ústavného súdu, na ktorý sťažovateľ poukazoval, nerieši porovnateľný právny prípad, ale vyslovil porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nezákonným zložením kontrolnej skupiny daňovej kontroly, ktorá prechádzala vydaniu platobného výmeru v konaní, ktorého obnovy sa sťažovateľ domáhal. Je nepochybné, že vo veci sťažovateľa neriešil označený nález ústavného súdu porovnateľný právny prípad, ale riešil vec sťažovateľa – porušenie jeho práv pri výkone daňovej kontroly,

ktorá predchádzala vydaniu platobných výmerov. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sžo/139/01:

„Ak je zrejmé, že podkladom na vydanie rozhodnutia o uložení sankcie sú zistenia kontroly, ktorá boh vykonaná v rozpore so zákonom č. 10/1996 Z. z. o kontrole v štátnej správe, je to dôvodom, aby súd takéto rozhodnutie ako nezákonné zrušil.“

Bez ohľadu na to, že správca dane založil svoje rozhodnutie (platobný výmer na určenie dane podľa pomôcok), pre vydaný platobný výmer je nezákonnosť vykonávanej kontroly z dôvodu jej nesprávneho zloženia zásadnou skutočnosťou. K určeniu dane podľa pomôcok mohol správca dane prikročiť až za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 29 zákona č. 511/1992 Zb. v znení platnom v čase vydania platobného výmeru vydaného v konaní, ktorého sa sťažovateľ domáha.

Predpokladom pre určenie dane podľa pomôcok je nesplnenie povinností daňového subjektu pri dokazovaní. Za situácie, keď bola u sťažovateľa vykonávaná daňová kontrola nezákonne, nebolo možné pričítať na vrub sťažovateľa nemožnosť určenia dane dokazovaním, pri ktorom boli sťažovateľovi v rámci nezákonnej kontroly ukladané povinnosti.

Ani tretí z dôvodov uvádzaných najvyšším súdom v napadnutom rozsudku neobstojí.

Z ustanovenia čl. 124 Ústavy SR vyplýva, že ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z ustanovenia § 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z. z. v platnom znení vyplýva: Ak ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znovu prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

Aj keď na súdenú vec sa nevzťahuje citované ustanovenie zákona o ústavnom súde z úzko formalistického hľadiska, nemožno odňať nálezu ústavného súdu účinok spočívajúci v tom, že ktorá bola v konkrétnej právnej veci posúdená ústavným súdom z hľadiska jeho právomoci, sú iné orgány konajúce v tej istej veci povinné posúdiť zhodne.

Nakoniec táto povinnosť vyplýva všeobecným súdom aj z ustanovenia § 135 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého otázky, o ktorých patrí rozhodnúť inému orgánu, môže súd posúdiť

sám. Ak však bolo o takejto otázke vydané príslušným orgánom rozhodnutie, súd z neho vychádza.

So zreteľom na uvedené neexistuje dôvod a so zreteľom na právomoc a pôsobnosť ústavného súdu vyplývajúcu z čl. 124 až 140 Ústavy SR, pre ktoré by mali a mohli všeobecné súdy otázku, o ktorej rozhodol ústavný súd (otázky zákonnosti kontroly u sťažovateľa) posúdiť inak ako ústavný súd v citovanom náleze.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy adresovanej ústavnému súdu vyjadruje svoje výhrady proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 81/2012

zo 17. decembra 2013, ktorým podľa jeho názoru došlo k neprípustnému zásahu do jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania poskytuje pri rozhodovaní o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov. Poskytnutie takejto právnej ochrany však nemožno považovať za právo na úspech v takomto konaní.

Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon (čl. 46 ods. 4 ústavy).

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 46 ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie zákonných ustanovení príslušných procesných predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04).

Najvyšší súd okrem iného v odôvodnení rozsudku sp. zn. 5 Sžf 81/2012 zo 17. decembra 2013 uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 212 ods. 1 OSP) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 212 ods. 1 OSP) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené najmenej päť dní pred jeho vyhlásením na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné a že krajský súd, ak zrušil rozhodnutie žalovaného, vec nesprávne právne posúdil., Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. augusta 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 212 ods. 1 OSP).

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb,

ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, u ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten o koho práva v konaní ide.

Predmetom prieskumu v tomto súdnom konaní je napadnuté rozhodnutie vydaného Ministerstvom financií Slovenskej republiky dňa 07. marca 2011, ktorým bolo potvrdené vyššie označené rozhodnutie býv. Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky zo dňa 13. decembra 2010, ktorým bola zamietnutá žiadosť daňového subjektu (žalobcu) o povolenie obnovy konania rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1/223/3970-77380/2007/991545-r z 12. októbra 2007. Žalobca ako nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní bez zavinenia účastníka konania uvádzať, uvádza nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009.

Žalobca odvolávajúc sa na obsah vyššie uvedeného nálezu ústavného súdu vidí porušenie zákona pri obídení ustanovení § 3 a § 24 zákona o správe daní pri kreovaní kontrolnej skupiny zameranej na preradenie alebo zistenie daňovej povinnosti žalobcu na DPH za príslušné zdaňovacie obdobie, čo v konečnom dôsledku spôsobuje nezákonnosť začatej daňovej kontroly a absenciu podmienok na určenie predmetnej dane podľa pomôcok. Žalobca poukázal na skutočnosť, že po uplynutí zákonnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly, nebol povinným zamestnancom správcu dane poskytovať súčinnosť

a predkladať doklady potrebné k zisteniu daňovej povinnosti na DPH. Žalobca ako rozhodujúcu skutočnosť pre posúdenie dôvodnosti návrhu na obnovu konania považuje vyššie označeným nálezh Ústavného súdu Slovenskej republiky za rozhodnutie, ktoré môže mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia vydaného v konaní obnovy, ktorého sa domáha.

Naopak, žalovaný nevidel povinnosť bezvýhradného aplikovania právneho záveru obsiahnutého v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 z dôvodu neexistencie skutkových predpokladov (v prejednávanej veci), z ktorých uvedený právny záver vychádza.

Podľa § 51 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v znení platnom v čase vydania rozhodnutia, konanie ukončené právoplatným rozhodnutím okrem rozhodnutia, ktorým sa rozhodnutie zmenilo mimo odvolacieho konania (§ 55 ods. 3) a rozhodnutie o námietke (§ 50 ods. 3) sa obnovy na žiadosť účastníka konania alebo z úradnej moci, ak:

a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania,

b) rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom,

c) rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak.

Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, žiadosť o obnovu konania sa podáva u správcu dane, ktorý vo veci rozhodol v 1. stupni.

Podľa § 51 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. v znení platnom v čase vydania rozhodnutia, v žiadosti obnovy konania musí byť uvedený dôvod žiadosti podľa odseku 1, dôkazy preukazujúce odôvodnenosť žiadosti a dodržanie lehôt podľa odseku 3.

Žiadosť musí byť podaná do 6 mesiacov odo dňa, kedy sa žiadateľ preukázateľne dozvedel o dôvodoch obnovy, najneskôr však do troch rokov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, ktorého sa obnova konania týka. Tieto lehoty nemožno predĺžiť ani odpustiť zmeškanie (§ 51 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.).

Jednou zo záruk právnej stability vzťahov založených správnym rozhodnutím je záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia. Zákon tu má na zreteli nielen takzvanú formálnu právoplatnosť, ale aj materiálnu právoplatnosť. Výnimku tvoria prípady

označované ako mimoriadne prostriedky, medzi ktoré patrí aj obnova konania, ktorými sa dosahuje náprava právoplatných správnych rozhodnutí. Dôvodom pre takýto postup je existencia závažných skutočností, ktoré sponchybňujú správnosť a spravodlivosť rozhodnutia. Spravidla pôjde o nedostatočné zistenie skutkového stavu alebo porušenie takých procesných podmienok, ktoré vyvolávajú pochybnosti o objektivite správneho konania.

Obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok je inštitút, úlohou ktorého je odstrániť nedostatky v zistení skutkového stavu veci, alebo nedodržaní niektorých procesných podmienok. Inštitút obnovy konania, táto umožňuje prekonať prekážku rei iudicate.

Na to, aby bolo možné vyhovieť návrhu na obnovu konania, sa vyžaduje existencia aspoň jedného z taxatívne stanovených dôvodov na obnovu konania. V rámci obnovy konania nie sú prípustné iné dôvody, a preto, ak by boli uplatnené takéto dôvody, správny orgán by musel takýto návrh zamietnuť. Novými skutočnosťami alebo dôkazmi sa rozumejú také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré účastník v pôvodnom konaní nemohol uplatniť vôbec, pretože ich v tom čase nepoznal, alebo ich bez vlastnej viny nemohol uplatniť, zároveň treba zdôrazniť podstatnú okolnosť, že novými skutočnosťami sú len také skutočnosti, ktoré nastali do vydania pôvodného rozhodnutia správneho orgánu, pretože len na tieto okolnosti mohol správny orgán prihliadať. Ďalšou podmienkou na obnovu konania je, že nové skutočnosti a dôkazy mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie. Túto okolnosť musí vždy posúdiť správny orgán podľa konkrétnych okolností prípadu.

Z tohto pohľadu výkladu obnovy konania ako právneho inštitútu, dospel najvyšší súd k záveru, že nález ústavného súdu, ktorý rieši porovnateľný právny prípad v inom konaní nemôže byť novou skutočnosťou zakladajúcou zákonný dôvod obnovy konania, nakoľko skutočnosť, že ústavný súd posúdil právnu otázku, ktorú odvolací súd posúdil v inej veci inak, nespĺňa zákonné podmienky prípustnosti obnovy konania, ktorou sú existencia tejto skutočnosti v čase vydania napadnutého rozhodnutia správneho orgánu a priamy právny dopad, ktorý by ako doteraz nepoužitá skutková okolnosť, alebo dôkaz, mohla mať podstatný vplyv na rozhodnutie.

Nemožno tiež opomenúť, že v obdobných veciach Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil právny názor, v ktorom sa nestotožnil s námietkami žalobcu o tom, že správca dane

nemohol podať návrh na delegáciu podľa § 4 zákona o správe daní a poplatkov (napr. vo veciach sp. zn. I. ÚS 192/08; sp. zn. III. ÚS 386/08, sp. zn. II. ÚS 137/2010-28, či sp. zn. II. ÚS 159/2011). V týchto veciach ústavný súd právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k zákonnosti postupu riaditeľa miestne príslušného daňového úradu pri poverení daňových kontrolórov na výkon daňovej kontroly, ako zamestnancov daňovej správy zaradených pre výkon štátnej služby na úseku správy daní u iného správcu dane, po predchádzajúcom súhlase býv. Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, ako spoločne nadriadenému orgánu a zamestnávateľa zamestnancov daňových úradov v jeho pôsobnosti, považoval za ústavne akceptovateľný, nemajúci znaky výkladovej svojoľnosti a ústavnej nekonformnosti.

V tomto ohľade a s prihliadnutím na osobitné okolnosti konkrétneho prípadu, možno považovať judikovanie právneho názoru vyplývajúceho z nálezu Ústavného súdu, č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 za ojedinelé vybočenie z prevažujúcej ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s poukazom na vyššie uvedené, zmenil pre nesprávne právne posúdenie veci rozsudok Krajského súdu postupom podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 220 OSP a žalobu ako nedôvodnú zamietol.“

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že námietky uplatnené sťažovateľom v žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného a v samotnej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu sú v zásade identické, a preto ústavný súd v ďalšom poukazuje najmä na tie časti namietaného rozsudku najvyššieho súdu, v ktorom sa najvyšší súd ako odvolací súd s týmito námietkami zaoberal, pričom úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či sa najvyšší súd s nimi vysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom.

Ako vyplýva zo sťažnosti sťažovateľa, k porušeniu čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 81/2012 zo 17. decembra 2013 malo dôjsť ústavne nekonformným výkladom § 51 zákona o správe daní a poplatkov, ktorým najvyšší súd

dospel k záveru, že nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 nemožno považovať za zákonný dôvod obnovy konania.

Ústavný súd sa z obsahu namietaného rozsudku najvyššieho súdu presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Ústavný súd považuje dôvody, na ktorých je založený rozsudok najvyššieho súdu, za zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce z relevantných procesných noriem. Ide o rozhodnutie, ktoré podľa názoru ústavného súdu nevykazuje znaky svojvôle, pričom právne závery, ku ktorým v nich najvyšší súd dospel, sú založené na jeho vlastných myšlienkových postupoch a hodnoteniach a sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné; ústavný súd ich preto nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (m. m. I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03).

Pokiaľ najvyšší súd dospel k záveru o nenaplnení dôvodov obnovy konania vo veci sťažovateľa s poukazom na to, že nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 (ktorého vydanie malo byť skutočnosťou zakladajúcou dôvod obnovy konania) bol vydaný až po právoplatnosti rozhodnutia (rozhodnutie žalovaného č. I/223/3970-77380/2007/991545-r z 12. októbra 2007, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa proti platobnému výmeru správcu dane č. 709/230/36927/06/ZIM z 3. novembra 2006) vydaného v daňovom konaní, ktorého obnovy sa sťažovateľ domáhal, túto časovú postupnosť nespochybňuje ani sťažovateľ. Sťažovateľ však tvrdí, že rozhodujúcou je

existencia nezákonnosti daňovej kontroly, ktorá existovala aj v čase vydania rozhodnutia v pôvodnom daňovom konaní („*nastala poverením zamestnancov miestne nepríslušného správcu dane výkonom daňovej kontroly u sťažovateľa bez toho, aby nato boli splnené zákonné podmienky*“), o ktorej sa sťažovateľ (iba) dozvedel (až) „*po tom (5. 3. 2010), keď mu bol nález ústavného súdu doručený prostredníctvom jeho právnej zástupkyne*“.

Podľa § 51 ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov sa konanie ukončené právoplatným rozhodnutím okrem rozhodnutia, ktorým sa rozhodnutie zmenilo mimo odvolacieho konania (§ 55 ods. 3) a rozhodnutie o námietke (§ 50 ods. 3), obnoví na žiadosť účastníka konania alebo z úradnej moci, ak:

a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania,

b) rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom,

c) rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak.

Zmyslom a účelom inštitútu obnovy konania podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona o správe daní a poplatkov je umožnenie prelomenia účinkov právoplatnosti rozhodnutia v prípadoch, ak existovali v čase rozhodovania v pôvodnom konaní skutočnosti a dôkazy, ktoré sa v konaní nemohli uplatniť bez zavinenia účastníka (a súčasne, ak by boli uplatnené mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia). Podľa názoru ústavného súdu ústavne konformnému výkladu tohto ustanovenia v daňovom konaní zodpovedá taký jeho výklad, pokiaľ ide „o skutočnosti“ a „dôkazy“, ktorý uvažuje o skutočnostiach a dôkazoch v rovine skutkovej, a nie v rovine právneho posúdenia veci. Skutočnosťou alebo dôkazom môže byť preto iba právna skutočnosť, nie právne posúdenie (hodnotenie) iných právnych skutočností (orgánom štátu). Pokiaľ takto právne posúdil vec aj najvyšší súd, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že podmienkou obnovy konania je iba príslušná „*skutková okolnosť, alebo dôkaz*“, jeho výklad nemožno považovať za ústavne neudržateľný.

Výklad tohto ustanovenia prezentovaný sťažovateľom nie je akceptovateľný i z toho dôvodu, že bez zákonnej opory by umožňoval narušiť systém mimoriadnych opravných prostriedkov a neprípustne rozšíriť možnosti prelomenia účinkov právoplatných rozhodnutí, ktoré dávajú základ právnej istoty i v daňovo právnych vzťahoch.

Pre úplnosť možno uviesť, že na rozdiel od ustanovenia § 51 ods. 1 písm. a) zákona o správe daní a poplatkov iba ustanovenie § 51 ods. 1 písm. c) zákona o správe daní a poplatkov prisudzuje význam z hľadiska podmienok obnovy konania (následnému odlišnému) právnemu posúdeniu skutkových okolností veci, avšak robí tak iba v prípade, ak iný príslušný orgán rozhodol inak o posúdení predbežnej otázky. Zákonnosť daňovej kontroly sťažovateľa však nepatrilo predbežne posudzovať inému orgánu než žalovanému, resp. správcovi dane (rozhodnutie v pôvodnom konaní nezáviselo od posúdenia predbežnej otázky iným orgánom). Rovnako tak na vec sťažovateľa nemôže dopadať ani ustanovenie § 51 ods. 1 písm. b) zákona o správe daní a poplatkov, pretože žiadna zo skutočností uvádzaných sťažovateľom nenaznačuje, že by mohlo ísť o vydanie rozhodnutia na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, prípadne že by sa rozhodnutie v pôvodnom daňovom konaní dosiahlo trestným činom.

Ak preto najvyšší súd uzavrel, že dôvody obnovy konania uvedené sťažovateľom dané neboli, aplikoval citované ustanovenie zákona o správe daní a poplatkov ústavne konformným spôsobom.

Pokiaľ ide o nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009, je potrebné ďalej uviesť, že rozhodovacia prax senátov ústavného súdu v otázkach riešených týmto nálezom sa vyvíjala a následne ustálila. Tak pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa smerujúcej proti rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 3/2009 z 3. novembra 2009, sp. zn. 5 Sžo 101/2010 z 26. októbra 2010 ústavný súd neskôr (24. marca 2010 a 13. apríla 2011) vyslovil, že „podľa názoru ústavného súdu... postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho názoru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny... O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu

všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť“ (uznesenie č. k. II. ÚS 137/2010-28 z 24. marca 2010, uznesenie č. k. II. ÚS 159/2011-19 z 13. apríla 2011). K obdobným záverom dospel ústavný súd ostatne aj v skorších uzneseniach č. k. II. ÚS 292/08-14 zo 4. septembra 2008 (vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 3 Sžf 9/2008), č. k. I. ÚS 192/08-27 zo 4. júna 2008 (vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 6 Sž-o KS 166/2006), č. k. III. ÚS 386/08-24 z 25. novembra 2008 (vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 3 SžoKS 166/2006), ale aj v rozhodnutí č. k. II. ÚS 383/2014-17 z 9. júla 2014 (vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2 Sžf 8/2013 z 29. januára 2014), na ktoré rozhodovacia prax ústavného súdu kontinuálne nadväzuje.

V rozhodnutí ústavného súdu č. k. II. ÚS 383/2014-17 z 9. júla 2014 poukázal ústavný súd (okrem iného aj) na to, že nálezom č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 bol vyslovený záväzný právny názor, podľa ktorého zákonný postup predpokladá, že o námietke zaujatosti všetkých zamestnancov daňového úradu musí byť najprv rozhodnuté a len potom (v prípade vylúčenia všetkých zamestnancov) prichádza do úvahy, aby konal iný daňový úrad. Po tomto náleze ústavného súdu opätovne vo veci konal najvyšší súd, ktorý v súlade s právnym názorom ústavného súdu v rozsudku sp. zn. 5 Sžo 101/2010 z 26. októbra 2010 vyslovil názor, podľa ktorého treba najprv zo skutkového hľadiska bezpečne zistiť, či sťažovateľ naozaj námietku zaujatosti všetkých zamestnancov daňového úradu uplatnil, lebo iba po preukázaní tejto skutočnosti možno aplikovať záväzný právny názor vyslovený ústavným súdom. Ako vyplynulo z ďalšieho priebehu konania po vrátení veci najvyšším súdom, okolnosť, že sťažovateľ podal námietku zaujatosti všetkých zamestnancov daňového úradu, sa nepreukázala. Za daného skutkového stavu nemožno preto z nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 vyvodiť sťažovateľom prezentovaný názor. Naopak, možno však dospieť k záveru, že v konečnom dôsledku vo svetle výsledkov následného dokazovania vykonaného v rámci správneho

konania po náleze ústavného súdu nebola potvrdená podstata sťažnosti, teda to tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého daňová kontrola prebehla nezákonným spôsobom tým, že o námietke zaujatosti všetkých zamestnancov daňového úradu nebolo rozhodnuté a bez takéhoto rozhodnutia vykonávali daňovú kontrolu zamestnanci iného daňového úradu. Preto ani nebolo možné aplikovať na vec právne závery nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009.

Od záverov vyslovených v týchto rozhodnutiach (najmä vo veci sp. zn. II. ÚS 383/2014) sa ústavný súd nemá dôvod odchyliť ani v aktuálne posudzovanej veci sťažovateľa.

V poradí druhým dôvodom tvrdeného porušenia sťažovateľom označených práv je v odôvodnení rozsudku najvyššieho súdu konštatovanie, podľa ktorého predmetný nález ústavného súdu rieši „*porovnateľný právny prípad v inom konaní*“, ktoré je podľa názoru sťažovateľa v zásadnom rozpore so skutkovými okolnosťami veci, pretože nález ústavného súdu, na ktorý sťažovateľ poukazoval, nerieši porovnateľný právny prípad, ale konštatuje nezákonné zloženie kontrolnej skupiny daňovej kontroly, ktorá prechádzala vydaniu (aj) platobného výmeru v konaní, ktorého obnovy sa sťažovateľ domáhal.

Vo vzťahu k tomuto argumentu sťažovateľa považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že ani tento argument sťažovateľa nič nemôže zmeniť na závere, podľa ktorého dôvod obnovy konania podľa § 51 ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov nemôže [okrem prípadu podľa § 51 ods. 1 písm. c) zákona o správe daní a poplatkov, ktorý však na vec sťažovateľa nedopadá] spočívať v následnom právnom posúdení veci iným štátnym orgánom. Pokiaľ v tejto súvislosti uvádza sťažovateľ ako svoj tretí argument tvrdenie o viazanosti iných orgánov účinkami rozhodnutia ústavného súdu nad rámec vymedzený v § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde, poukazujúc na postavenie ústavného súdu a jeho právomoc, nemožno tomuto názoru prisvedčiť, pretože sťažovateľ tieto účinky vyvodzuje vo vzťahu k procesnému inštitútu obnovy konania. Nepochybne, tak ako si to uvedomuje aj sťažovateľ, nálezom ústavného súdu č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 bol viazaný najvyšší

súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžo KS 43/2006 (v súlade s § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde). To však nemôže znamenať, že účinky rozhodnutia ústavného súdu č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 sa prejavia aj tým, že môžu založiť dôvod obnovy daňového konania v iných právoplatne skončených daňových konaniach, hoci aj založených na výsledkoch tej istej daňovej kontroly. Z tohto dôvodu považuje ústavný súd za nerozhodné, či najvyšší súd v tejto veci sťažovateľa prikladal alebo neprikladal význam tomu, že účastníkom daňového konania vo veci prerokúvanej nakoniec ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 118/08 bol sťažovateľ a vec sa týkala rovnakej daňovej kontroly.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa so skutkovým hodnotením a následne s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom skutkových omylov a právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Ústavný súd tak v rámci predbežného prerokovania predloženej sťažnosti nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by mohli viesť k zisteniu odopretia súdnej ochrany najvyšším súdom v kvalite a rozsahu vedúcom ku konštatovaniu porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ v sťažnostnom petite žiadal, aby ústavný súd vyslovil aj porušenie jeho základného práva na súdny prieskum správnych rozhodnutí zaručeného čl. 46 ods. 2 ústavy. Porušenie tohto základného práva sťažovateľ videl v rovnakých skutočnostiach ako porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

Na základe takejto konštrukcie ústavný súd konštatuje podmienenosť vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 2 ústavy vyslovením porušenia základného práva na súdnu ochranu. Keďže však pri predbežnom prerokovaní podanej sťažnosti ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia základného práva na súdnu ochranu, neprichádzalo by pri meritórnom prerokovaní sťažnosti do úvahy ani prípadné konštatovanie porušenia základného práva sťažovateľa garantovaného čl. 46 ods. 2 ústavy.

Vychádzajúc zo samotného obsahu sťažnosti, ako aj zo skutkových zistení vyplývajúcich z k sťažnosti pripojených písomností a s prihliadnutím na už vyslovený právny názor (k namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy), ústavný súd konštatoval, že namietané porušenie tohto základného práva (čl. 46 ods. 2 ústavy) je zjavne nedôvodné a neopodstatnené. Sťažovateľovi totiž nebolo rozhodnutiami vo veci konajúcich všeobecných súdov odňaté právo na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy súdom a ani samotný sťažovateľ neuviedol žiadne relevantné dôkazy preukazujúce opak. Skutočnosť, že najvyšší súd nerozhodol podľa predstáv sťažovateľa, totiž nemôže zakladať dôvod na vyslovenie porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd teda konštatuje, že skutočnosti, ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, neindikujú možnosť prijatia záveru, z ktorého by bolo možné v danom prípade vyvodzovať vecnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Pretože rozhodnutie je dostatočne odôvodnené a nie je ani svojvoľné a ani arbitrárne, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2015